

सुनकेशरी कविता

- सिजन श्रेष्ठ

सुनकेशरी मैयाँ !
वर्षों वर्षअधि
म पनि थिएँ तिमीजस्तै मानिस
कसैको जादूको छोडीले छोइएर अचानक
अहिल्याङ्क ढुङ्गा भएको थिएँ म ढुङ्गा
र, कसैले मूर्ति बनाएर
स्थापित गरिदिएको थियो मलाई
मन्दिरमा ।

कैनै जमानामा म थिएँ
मैदानको हरियो घाँस
ममाथि उफि-उफि नाच्ये
भेडाबाखा र च्याङ्गाका पाठापाठीहरु
एक पटक त त्योबेलाको
शासक पनि नाचेय्यो मेरो छातीमा
निर्धक्कसँग ।

जब म जन्मिएको थिएँ
- तोप चरा भएर
गुँडैभरि बाल्ने गर्दथे
जुनकिरीहरु
त्यो बेला कहिल्यै
अस्ताउदैनथ्यो सूर्य
मेरो जिन्दगीको आकाशमा
र, उज्यालै उज्यालो
हुने गर्दथ्यो रात पनि ।

एक जुनी लेकको जिमिनमुनि
जन्मिएथें म
- भुसिलिकरा भएर
शीरबाट भार पलाएपछि
मध्यरातमा अचानक व्यूझिँएथें निन्द्राबाट
त्यतिखेरै भएथें यासागुम्बा
छाडिएर हरेक मानिसको नजरबाट
पाएको थिएँ फेरि

अर्को जुनी बाँच्ने मौका

म जलपरी हुँदा
जुन जुन नदीमा पुग्थे
त्यहाँ सुनैसुनको पानी बग्थ्यो
र, बग्दाबग्दै बन्ध्यो
एउटा स्वर्णनगरी

जतिखेर जन्मिएथें घनाजङ्गलको माभमा
म थिएँ रुखहरुको राजा
आकाशैभरि फैलिएका मेरा हाँगाहरुमा
खोसेलाहरु बटुलेर गुँड बनाउथे
र, त्यहीं बास बस्ने गर्दथे
घाम, जून र तारा नाम गरेका चराहरु
मेरै एउटा हाँगामा अटाएको थियो
हामीले भन्ने गरेको स्वर्ग
जहाँबाट मैमाथि शासन गर्दथ्यो
देवताहरुको राजा इन्द्र ।

सुनकेशरी मैयाँ !
आज वर्षों वर्षपछि
खै के सम्फेर हो कुन्नि ?
जब तिमीले मेरो अन्तरमै छोयौ
म फेरि मान्छे भएको छु
र, प्रेमको मैदानमा
दौडन थालेको छु तिमीसँगसँग..... ।

- वाना-१, सङ्खुवासभा